

Doma in po svetu

— PREGLED NAJVAŽNEJŠIH DOGODKOV —

— Ta pregled novic je bil pripravljen v sredo zjutraj —

Zvezni senat začel obravnavati imenovanje Williama H. Rehnquista za predsednika Vrhovnega sodišča — Liberalci proti

WASHINGTON, D.C. — Včeraj je pravosodni odbor senata začel z obravnavo imenovanjem 61-letnega sodnika Vrhovnega sodišča ZDA za predsednika tega izredno vplivnega sodišča. Predsednik Reagan je bil imenoval Rehnquista za naslednika Warrena Burgerja, ki gre v pokoj. Rehnquist je znan kot najbolj konservativen član sodišča in to je tudi vzrok, zakaj ga je bil Reagan imenoval.

Obravnava v zveznem senatu bo trajala dalj časa. Sodniki Vrhovnega sodišča imajo namreč neomejeno mandatno dobo. Zaradi tega so liberalci v senatu proti Rehnquistu, ker menijo da so njegovi konservativni pogledi na mnoge socialne probleme tako skrajni, da ne odgovarjajo mnenju večini Amerikancev. Liberalni člani senatnega odbora z sen. Edwardom Kennedyjem (D.-Mass.) in Josephom Bidenom (D.-Del.) na čelu, bodo Rehnquista napadali in skušali spreminiti mnenje večine senatorjev, da ne sprejmejo Rehnquista. Vse pa bi glasovali za potrditev Rehnquista. Vse pa kaže, da bo Rehnquist končno potrjen.

Pomembnost senatne obravnave je dokazana tudi s tem, da bodo mnoge televizijske postaje zasliševanje Rehnquista neposredno prenašale.

V teku priprave za ponovno srečanje na vrhu Ronalda Reagana in Mihaela Gorbačova

WASHINGTON, D.C. — Dobro poučeni viri v Beli hiši in State Departmentu potrjujejo, da so v teku intenzivne priprave za ponovno srečanje med predsednikom Reaganom in sovjetskim voditeljem Mihailom S. Gorbačovom. Na svojem prvem srečanju v Ženevi lani sta se Reagan in Gorbačov namreč dogovorila, da bo Gorbačov letos prišel v ZDA, prihodnje leto bi pa Reagan šel v ZSSR. Zaradi nesoglasij v zvezi z Reaganovim strateškim obrambnim načrtom oz. »Vojno zvezd« pa Sovjeti zavlačujejo glede priprav za obisk Gorbačova.

V zadnjih tednih so Sovjeti pristali, naj se začnejo sestanki na različnih ravneh med predstavniki obeh držav. Namen teh sestankov je pripraviti vse potrebno, da lahko pride Gorbačov v ZDA že letos. Točnega datuma za obisk še niso določili, vse pa kaže, da bo Gorbačov v ZDA nekaj dni v drugi polovici novembra ali v decembru.

Sovjetski zunanji minister Edvard Ševardnadze bo obiskal Washington 19. in 20. septembra.

Južnoafriška vlada ni pripravljena popustiti — Obisk angleškega zunanjega sekretarja ni uspel — Reagan spet v težavah

PRETORIA, J. Af. — Včeraj je končal enotedenski obisk v Južni Afriki angleški zunanji sekretar Sir Geoffrey Howe. Howe je prišel tudi v imenu 12-članske Evropske gospodarske skupnosti. Srečal se je z južnoafriškim predsednikom P.W. Botho in ga prosil, naj izpusti na svobodo črnega voditelja Nelsona Mandele. Prav tako naj bi Južna Afrika pristala na neposredna pogajanja z Afriškimi nacionalnim gibanjem, ki je sedaj prepovedana politična organizacija.

Predsednik Botha je zavrnil prošnjo Howe-a in mu povedal, da je Južna Afrika pripravljena prestatati tudi obsežne gospodarske sankcije, če jih bodo podvzele zahodne države z ZDA vred. Sprejeti to, kar je bil

Howe predlagal, je dejal Botha, bi pomenilo nacionalni samomor za Južno Afriko, kar pa je absolutno nesprejemljivo.

V intervjuju z novinarji je Howe priznal, da njegov obisk ni prinesel uspeha, vztrajal pa je pri mnenju, da brez sodelovanja Mandele in njegovega gibanja, ni izhoda iz južnoafriške krize.

Včeraj je Reaganova administracija objavila besedilo novega sporazuma med ZDA in Južno Afriko glede izvoza tekstil v Združene države. Sporazum predvideva povečevanje izvoza teh tekstil v ZDA. V zveznem kongresu, kjer mnogi kongresniki zagovarjajo gospodarske sankcije zoper Južno Afriko ali celo embargo zoper to deželo, je novi sporazum povzročil ogorčenje. Glasni so bili tudi kongresniki iz jugovzhodnih držav, kjer je tekstilna industrija v hudih težavah zaradi že itak ogromnega uvoza tega blaga.

Katoliški duhovnik Lawrence M. Jenco se bo danes srečal s papežem — V petek ga bo menda sprejel v Beli hiši Reagan

FRANKFURT, ZRN — Danes se bo Rev. Lawrence M. Jenco, katoliški duhovnik, ki so ga bili zadržali kot talec muslimanski skrajneži v Libanonu, se bo danes srečal s papežem Janezom Pavlom II. Rev. Jenco, ki je bil ugrabljen 8. januarja 1985, izpuščen pa preteklo soboto, je rekel, da ima pismo za papeža od svojih ugrabiteljev. Ako bo vsebina tega pisma objavljena, bo odločil papež sam, je rekel 51-letni Rev. Jenco, ki je doma iz Jolietta, Ill.

Po srečanju s papežem, se bo Rev. Jenco vrnil v ZDA. Po prihodu se bo menda srečal tudi s predsednikom Reaganom v Beli hiši. V telefonskem pogovoru s predsednikom je Rev. Jenco prosil za sestanek in Reaganu sporočil, da bi mu rad nekaj povedal. Rev. Jenco je v intervjuju z novinarji izrazil zaskrbljenost nad usodo treh drugih Amerikancev, ki so še vedno v muslimanskih rokah v Libanonu.

— Kratke vesti —

New York, N.Y. — Včeraj je govoril na zasedanju generalne skupščine Združenih narodov nikaragveški voditelj Daniel Ortega. Kritiziral je predsednik Reagan in njegovo politiko do Nikaragve. Ortega skuša mobilizirati svetovno in tudi ameriško javno mnenje zoper Reaganovo odklonilno politiko do sandinističnega režima.

Beirut, Libanon — Včeraj je v muslimanskem delu tega mesta eksplodirala bomba, nastavljena v parkiranem avtomobilu. Eksplozija je bila tako močno, da je ubila najmanj 25 oseb, ranila pa več kot 170. Pretekli ponedeljek je taka bomba v krščanskem delu Bejruta ubila 32 ljudi, več sto jih pa ranila.

New Delhi, Indija — Zahodni diplomati poročajo iz Kabula, da so sovjetske sile menda začele z novo ofenzivo zoper upornike. Sovjetske in marionetne afganistanske enote so zavzele zahodno mesto Herat, ki je bilo dalj časa v rokah upornikov. Sovjetski voditelj Mihail Gorbačov je dejal v govoru pred dnevi, da bodo Sovjeti umaknili iz Afganistana nekaj svojih enot, menda kakih 7.000 vojakov.

Cape Canaveral, Fla. — NASA je priznala po analizi vseh razpoložljivih podatkov, da so astronauti Challengerja preživeli strahovito eksplozijo rakete vsaj za nekaj sekund.

Iz okolice

Nocoj začetek festivala —

Nocoj ob 7. uri bo slovesna otvoritev »Starokrajskega« festivala na E. 185 St. Navzoča bosta župana George Voinovich in euclidski župan Anthony Giunta. Tekom 5-dnevnega festivala bo nastopilo 40 glasbenih ansamblov. Vstopnine ni.

Krofi —

Oltarno društvo pri Sv. Vidu bo imelo prodajo krofov to soboto, 2. avgusta, ob običajnem času v društveni sobi.

Pomembna obletnica —

To nedeljo bo fara Marija Vnebovzeta obhajala 80. obletnico svoje ustanovitve. Ob 12. uri opoldne bo sv. maša, ki ji bo sledil banket v Slovenskem domu na Holmes Ave.

Obisk v Kanadi —

Preteklo nedeljo se je urednik Ameriške Domovine udeležil 27. Slovenskega dneva na Slovenskem letovišču pri Boltonu, severno od Toronta. Priliko je imel se srečati s številnimi kanadskimi rojaki ter si ogledati prostore starostnega doma Lipa, ki ga sedaj gradijo na zelo lepem kraju v Torontu. Urednik se pristočno zahvaljuje vsem prijaznim in gostoljubnim Kanadčanom za res lep obisk!

V bolnišnici —

Preteklo nedeljo je nenadno morala v bolnišnico v Torontu ga. Helena Mauser, mati g. Otmarja Mauserja in pok. pisatelja Karela Mauserja. Ga. Mauser ima 90 let in jo priporočamo v molitev.

Upokojski piknik —

Federacija slovenskih upokojskih klubov vabi na svoj letni piknik, ki bo v sredo, 13. avgusta, popoldne na SNPJ farmi na Heath Rd. Vstopnice za kosilo so v prodaji pri članih ali pa lahko pokličete Mae Fabec na 942-3785.

Novi grobovi

Rudolph J. Bratina

V nedeljo, 27. julija, je na svojem domu na Parkwood Dr. v Euclidu na posledicah srčne kapi umrl 64 let stari Rudolph J. Bratina, rojen v Clevelandu, mož Lillian, roj. Modic, oče Lindy Finucan in Laurie, sin Rudolpha in Elle, roj. Compara (oba že pok.), brata Johna (pok.), zet Louisa in Frances (Kromar) Modic, veteran druge svetovne vojne, od 1961-70 podpredsednik Horton Dairy, zadnjih 14 let pa zaposlen pri Associated Estates, član Euclid Exchange Club in Mentor Yacht Club. Pogreb bo iz Želetovega pogrebnega zavoda na E. 152 St. v četrtek, 31. julija, v cerkev sv. Viljema dop. ob 9.30 in od (Dalje na str. 7)

Ob rojstnem dnevu —

Pretekli ponedeljek zvečer se je v Hofbrau Hausu na E. 55 St. zbralo do 600 predstavnikov raznih clevelandskih etničnih skupin, da bo počastili župana Georgea Voinovicha ob njegovem 50. rojstnem dnevu. Program je povezoval bivši župan Ralph Perk, msgr. Louis Baznik je molil začetno molitev, lepo je spregovoril škof Anthony Pilla, krasno zapeli pa sloviti »Singing Angels«.

Piknik —

Preteklo nedeljo je imela Slovenska šola pri Sv. Vidu svoj vsakoletni piknik na Slovenski pristani. Slišimo, da je bila udeležba dobra.

Lep članek —

The Cleveland Plain Dealer je ta torek objavil članek Williama F. Millerja o novi umetnostni galeriji na 6424 St. Clair Ave., ki jo lastuje in vodi rojak Damjan Kreze. Objavljena je bila tudi slika. Če ste članek morda prezrli, preberite ga, če se pa zanimate za lepo sliko ali skulpturo, oglasite se pri tej galeriji. G. Kreze tudi restavrira starinsko pohištvo. Velja poudariti tudi, da je novinar Miller zelo naklonjen Slovencem, kar je gotovo v našo korist, če upoštevamo, koliko je narodnostnih skupin v našem mestu.

Velika udeležba —

Preteklo soboto je bil na Slovenskem vrtu letovišču ADZ v Leroyju tradicionalni »Nevburški dan« piknik. Zbralo se je zelo veliko rojakov iz Nevburga in okolice ter drugih slovenskih naselbin Velikega Clevelanda. Velika je bila tudi udeležba na polki maši, ki jo je daroval č.g. Joseph Ozimek. Igrali so Vadjalovi.

Primorci in lovci vabijo —

Že danes vaš opozorimo na piknik, ki ga bosta skupno priredila v nedeljo, 17. avgusta, na Lovski farmi Primorski klub in St. Clair lovski klub. O pikniku bomo še poročali.

Obiščite Slovensko pristavo —

Ne pozabite, da je Slovenska pristava oskrbovana vse dni v tednu, razen ponedeljka, in da bodo na voljo okrepljena od opoldanskega časa pa do večera.

VREME

Pretežno sončno danes z najvišjo temperaturo okoli 81° F. Spremenljivo oblačno jutri z možnostjo dežja v večernem času. Najvišja temperatura okoli 85° F. V petek zopet deloma oblačno z možnostjo dežja. Najvišja temperatura okoli 87° F.

AMERIŠKA DOMOVINA

6117 St. Clair Ave. - 431-0628 - Cleveland, OH 44103

AMERIŠKA DOMOVINA (USPS 024100)

James V. Debevec - Publisher, English editor
Dr. Rudolph M. Susel - Slovenian Editor

Ameriška Domovina Permanent Scroll of Distinguished Persons:
Rt. Rev. Msgr. Louis B. Baznik, Mike and Irma Telich, Frank J. Lausche

NAROČNINA:

Združene države:

\$33 na leto; \$18 za 6 mesecev; \$15 za 3 mesece

Kanada:

\$42 na leto; \$27 za 6 mesecev; \$17 za 3 mesece

Dežele izven ZDA in Kanade:

\$45 na leto; za petkovo izdajo \$25

Petkova AD (letna): ZDA: \$18; Kanada: \$22;

Dežele izven ZDA in Kanade: \$25

SUBSCRIPTION RATES

United States:

\$33.00 - year; \$18.00 - 6 mos.; \$15.00 - 3 mos.

Canada:

\$42.00 - year; \$27.00 - 6 mos.; \$17.00 - 3 mos.

Foreign:

\$45.00 per year; \$25 per year Fridays only

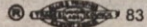
Fridays: U.S.: - \$18.00 - year; Canada: \$22.00 - year

Second Class Postage Paid at Cleveland, Ohio

POSTMASTER: Send address change to American Home
6117 St. Clair Ave., Cleveland, OH 44103

Published every Tuesday and Friday except the first 2 weeks in July and the week after Christmas.

No. 57 Tuesday, July 29, 1986

Tisk — govornica družbe

Vsako prizadevanje spremlja vprašanje o sredstvih, ki pomagajo k smotru. Skrb za vse, kar zagotavlja človekovo preživetje in večanje njegovih telesnih in duševnih zmoglosti, pa za sredstva obrambe, proizvodnje, premeščanja in sporočanja v družbi je pred določanjem neposrednih ciljev in je bitno spojena z načrtovanjem. Če se ne oskrbujejo ustrezna sredstva, ni mogoč razvoj k smotru.

Tudi za našo družbo je temeljnega pomena, da se kdaj posebej pomudi ob vprašanju o poglavitnih instrumentalnih vrednotah, med katere šteje tisk.

Kar je ustna govornica v odnosih med poedinci, je v družbenih odnosih tisk in druga sredstva javnega sporočanja novic, vednosti, priporočil in izrazov ustvarjalnosti. Če bi tega v družbi ne bilo, se družbeno življenje ne bi moglo razvijati, ustavil bi se napredek in bi družba končno za zunanje učinke odmrila.

Tisk v tem širokem pomenu ni samo nujno sredstvo, ki omogoča obstoj današnje civilizirane družbe, temveč ima tudi izredno silo. Kdor ima v rokah tisk, obvladuje javno mnenje in razpoloženje in vpliva na odločitve oblastnikov. Zato se tisku pridaja pomen velesile in celo četrte oblasti v državi, tam kjer je tisk svoboden pred utesnjevanjem tako glede na vsebino kot na izdajanje, naklado in razdeljevanje. Čeprav je tiskovna svoboda pomemben del splošne državljske svobode, gre njeno poudarjanje kdaj predaleč. V vsakem primeru je očiten velikanski pomen tiska v družbi, zato se v naši dobi tako močno uporablja v politiki, gospodarstvu, znanosti, vzgoji, razvedrilo in dnevnem poročanju. Ni področja, ki ne bi bilo zajeto v tiskani besedi.

Kot je človekova govornica sredstvo za posredovanje resnice, poguma, tolažbe, svarila in dobrega nasveta pa za izražanje plemenitih čustev ljubezni, občudovanja, vzajemnosti in hvaležnosti, tako jezik lahko vara, vpliva malodušje, draži, zapeljuje, zavaja ali razodeva sovraštvo, prezir, samoljubje in druge trdote srca. Tako je tudi tisk lahko posrednik visokih misli in čistih resnic in pobujevalec osebnih in družbenih plemenitih naravnih; lahko pa je zvodnik, ki prinaša miselno in npravno pohujšanje. Dober časnik razgrinja pogled v svet, razvozla družbene zaplete, posreduje pobude za zdrav napredek in budi razpoloženje za kar najbolj znošno družbeno sožitje, slab časopis pa omejuje razgled le na nekatera svetovna področja in zatajuje druga, vzmožuje težavne pojave in zatemnjuje vpogled v njihove vzroke in v možnosti za rešitev, vzbuja dvome in malodušje in neti družbena nasprotstva. Knjiga lahko kvari naravi, lahko pa odpira nebesa lepote in npravne skladnosti in popolnosti. Pisana beseda je končno sredstvo, po katerem se nam je zraven ustnega izročila ohranilo javno božje razodetje in se nam v tiskani obliki posreduje do našega časa.

Slovenski zdomci smo smisel za tiskovno dejavnost prinesli s seboj in ga ohranjamo ob vseh težavah. Vsaka skupina in vsaka idejna akcija je vsaj kdaj uspela, da se je v tiskani obliki predstavila javnosti, in se je včasih to ocenje-

Drobtinice, sladke in žaltave

CLEVELAND, O. - Ne bilo bi prav, če se ne bi tudi v Ameriški Domovini vsaj kratko spomnili obče poznanega, počastitve in zahvale vrednega duhovnega gospoda, profesorja **Mihaela Brunca**. Čakal sem, da bo o njem kdo bolj večš pisanja kaj napisal. Ker tega nisem pričakal, sem sam v črnilo pomočil pero, da mu napišem nekaj odstavkov. Deloma bom povzel po *Nedelji in Družina in dom*.

V *Nedelji* se bere:

6Mihael Brunec (po domače so ga na splošno klicali Miško, moja pripomba) je bil in je vedno ostal sin pokrajine ob Muri. Rodil se je 1. oktobra 1911 na Melincih v veliki bentinski župniji. Ko je prihajal v salezijansko hišo v Verzej, kjer so se ob nedeljah zbirali mladi iz vse okolice, ga je pritegnil k sebi lik ustanovitelja salezijancev don Boska in odločil se je, da bo tudi sam vse življenje delal za mlade in za najbolj potrebne.

Dokončal je študije in duhovniško posvečenje je prejel leta 1941 v Ljubljani. Kasneje ga je pot vodila (kot begunca, op. J.P.) preko Koroške kot profesorja sv. pisma na salezijanski univerzi v Rimu, ter več mestih v Španiji in na Portugalskem.

Neprecenljivo pa je delo pokojnega Miška Brunca na Koroškem od leta 1969 naprej, ko je za stalno prišel v Celovec. Z veseljem je neutrudljivo delal kot vzgojitelj v Mohorjevem domu in veliko fantov vzgojil po don Boskovem načelu.

Gospod Miško se je izkazal tudi kot pastoralni delavec. Ne bodo ga pozabili na Bajtišah, kjer je, dokler mu ni preprečila bolezen, vestno skrbel za župnijo, posebno pozornost pa kot povsod posvečal mladini.

Umril je: 28. 4. 1986 v Celovcu. Njegov pogreb je izpričal, kako priljubljen je bil. Veliko sobratov salezijancev, duhovnikov in vernikov se je v

valo kot nesmotrno trošenje tvarnih sredstev in celo škodljivo trenje med silnicami. Razen kakih prav redkih posameznih pojavov gre v resnici le za zdravo družbeno pretakanje, ki dokazuje, da nismo togo monolitni, ampak da smo živo čuteč organizem, ki neprestano preiskuje svojo pot in smer.

Ali bomo znali ohraniti smisel za vzdrževanje tiskanih občil in izdajanje slovstvenih del? Gotovo ne, če izgubimo iz zavesti smoter, v katerega so ta sredstva naravnana. Če oglešimo za muziko slovenskega jezika, otopimo za nadaljnjo usodo današnjega določnega slovenstva, ki se giblje in spreminja in bo nekoč priznavajoč sprejemalo tudi naš prispevek, in če nehamo vrednotiti vrhunske dobrine duha, tedaj nam tisk ne bo potreben.

Dokler pa bomo hoteli kot skupnost sebi, slovenski domovini in svetu pričati o svojem obstoju in njegovih temeljih, o svojih zamislih, težnjah in zahtevah za razvoj slovenstva, o svojem smislu za duhovno rast in ustvarjalnost in o teženju po vraščanju polnega, enakovrednega slovenstva v rast človeštva, do tedaj bomo vedeli, da so nam nujna sodobna sredstva javnega obveščanja, brez katerih bi obtičali in onemeli. Brez njih bi končno in najbolj usodno obstala božja beseda in božji nauk.

Naša nedelja dobrega tiska nas tedaj vse vabi, da se spet ovemo svoje skupinske poklicanosti k izdajanju, zlaganju, pisanju in podpiranju tiskane besede. Vsakega posebej pa kliče, naj te besede ne prezira, marveč naj jo spoštljivo in hvaležno jemlje v roke in si po njej bogati um in srce.

B. F. (Svob. Slov., 3.7.1986)

† Miško Brunec (1911—1986)

petek 2. maja zbralo na Kamnu v Poljuni k slovesu od pokojnega duhovnika Mihaela Brunca. Mašo zadušnico ob somaševanju številnih duhovnikov je opravil celovski škof dr. Kapellari. Njegova trdna vera je Miškotu dajala moč in pogum v trpljenju, ki ga je posebej v zadnjih mesecih užil v obilni meri.

Iz domovine so prišli se posloviti od rodnega brata, sestra in brata in izrekla zahvala vsem koroškimi rojakom za ljubezen, ki so jo izkazali bratu Mihaelu z iskreno željo, da bi bil „njegov grob na koroški zemlji spodbuda za povezavo in medsebojno zaupanje.“

Zaman si Miško iskal srečo na tej zemlji. Tvoje dobro srce in tvoj izredni razum sta ljubila in iskala le resnico in pravičico. Boril si se, kot sv. Pavel, za vse, kar si imel za dobro in pravično. Bil si značaj. V tebi ni bilo dvojnost. Velikokrat si naletel na nerazumevanje, nasprotovanje, na sovražnosti. Tudi vrata domovine, ki si jo strastno ljubil že od otroštva in za katero si bil pripravljen žrtvovati življenje, so se ti zaprla.

Zdaj ti je dobri in pravični Bog, ki nagraduje vsakega po svojih delih, že odprl na stežaj vrata v večno domovino.«

Tržaški pisatelj Rebula pa je

v *Družini in domu* napisal lepe besede: »Zares umre tisti, ki ni ljubil svojih soljudi in ki ni zapustil na tem svetu dobrih del, pa naj bi bila to samo pomoč najbolj potrebnim ali dela, vgrajena v stavbo naše svobode in kulture. Kdor je delal dobro in se žrtvoval za druge, ni nikdar resnično mrtev.«

In kaj ve o pokojnem gospodu Bruncu »Drobtinčar«?

V špitalskem taborišču v letih 1945-48 sem ga spoznal in opazoval. Pogosto sem ga srečaval, zdaj s krdelom malih otrok, drugič z že doraščajočimi kratkohlačniki. Da se niso v brezdelju podili po taboriščnih cestah, premišljevali glad, se lotevali morebitnih otroških neumnosti, jih je pokojni Miško polno zaposloval. Hodil je z njimi na kratke izlete, se z njimi na igrišču igral vsemogoče igre, obenem pa jih z besedo in dejanjem učil živeti po veri. Starši so bili tudi veseli, ko so vedeli, da je njihov otrok v varstvu dobrih rok.

Še kaj drugega več o njem?

Pač. Miško je pogosto hodil ven iz taborišča, ven na deželo in se vedno vračal kot dobri Miklavž. Vesel je bil, če se mu je posrečilo pri dobrih ljudeh dobiti hled kruha, drugič culo sadja in to delil lačnim otroškim ustom.

V taborišču so bili še drugi salezijanci, vsak je po svoje delal in trpel, a Miško je bil eden izmed vseh, pravi učeneec don Boska.

Med nami so še mnogi, ki so bili več ali manj deležni Miškovihi dobrot. Spomnite se pokojnega na en ali drugi način — vsi skupaj pa mu želimo počitka v koroški zemlji, ki jo je vzljubil! Bog mu bodi pa plačnik!

J.P.

ZLATA MAŠA NA KOROŠKEM

V vrsti zlatomašnikov v letošnjem letu je tudi g. **Vinko Zaletel**. Svojo zlato mašo je obhajal v nedeljo, 6. julija, ob 16. uri v svoji župniji Vogrče, ki so majhna vas, ker štejejo le kakih 300 duš. Njegova zlata maša je bila praznik res za celo župnijo. Saj je človek imel vtis, da so pri slavlju bili ne samo združeni, temveč da so sodelovali vsi farani, vsak po svojih močeh. Najprej pri krasitvi cerkve. Napletli so vence, da jih zlepa ne vidiš toliko. Poleg tega so za zlato mašo »pozlatili« tudi kip sv. Florjana, ki na vrhu zvonika sedaj blesti v soncu kot resničen junak. S tem je bila dokončana prenova vogrške cerkve, ki jo neki umetnostni zgodovinar imenuje »biser gotske arhitekture«. Pri tem nič ne pretirava.

Pred vhodom v cerkev oz. na pokopališče, ker je cerkev sredi pokopališča, so postavili slavolok, ob katerem je župnijsko občestvo pričakalo g. zlatomašnika in spremstvo. To je bilo izredno številno in pomembno: zlatomašnika sta namreč spremljala dva škofa,

(dalje na str. 4)

Pred avgustom še nekaj junijskih in julijskih pobirkov

NEW YORK, N.Y. - V zadnjih treh kroniških zapisih, eden še v maju, sem se zaustavljal ob najpomembnejših dogajanjih v slovenski svetocirilski skupnosti na Osmi v New Yorku. En zapis je bil bolj življenjski. Saj sem poročal o farnem dnevu, ki smo ga imeli na sobotni večer pred Maternim dnevom. V naslednjih dveh pa so me smrti primeri, ki so zadeli našo srenjsko in farno skupnost, nagnali, da sem se zadrževal ravno ob tem tako močno, da mi je nastala nepopolna kronika zadnjih treh mesecev.

Tako je v njej izostalo poročilo o majskem sestanku društva Najsvetejšega imena, na katerem nam je ing. dr. Geoffrey Pezdirc govoril o Tibetu in deloma o Indiji oziroma Kitajski ter nam s filmom in skiptičnimi slikami nazorno prikazal podobo tega področja sveta, ter življenje in običaje tamkajšnjih prebivalcev, ki so v večini budistične vere. Spoznali smo, da je tudi tam globoka vernost v vseumogočnega Boga, ki je oče vseh ljudi. In sam sem se vpraševal, ali je potem zares bolj pomembno, kakšno ime mu damo, kot pa naša vera Vanj?!

Dr. Pezdirc je eden v naši skupnosti, ki menda pozna največ sveta. Kar tri kontinente je že obredel, pa je celo nekaj doma v kitajščini, tako da se tudi v tej prostrani azijski deželi ne bi zgubil.

Urednik A.D. je v številki od 11. julija povzel poročilo po koroškem listu *Naš tednik*, ki nam pove, da je koroški mladi Slovenec dr. Zdravko Inzko končal službo pri avstrijskem veleposlaništvu v Beogradu, in da je poslan zdaj kot kulturni referent k avstrijskemu zastopstvu pri Združenih narodih v New Yorku. Urednik nas potem v svoji pri-

pombi povprašuje, če se je dr. Z. Inzko ob svojem prihodu kaj povezal z našo narodno skupnostjo.

Povedati moram, da se je kar kmalu javil v cerkvi sv. Cirila, se z nami povezal v cerkvi ne samo v molitvi, ampak tudi v ljudskem petju. Je tudi dober pevec - bariton. Na prvo julijsko nedeljo, ko so bili iz soseščine Zvonovci med nami, pa je šel na kor in se vsedel za orgle, in tako smo imeli petje kot že dolgo ne.

Dr. Inzko je kar redno nedeljsko sprva prihajal k nedeljski slovenski maši in na razgovore po njej ob kavi v dvorani. Zadnje nedelje ga ni bilo, ker je menda službeno zadržan. Hodi pa ob torkih na pevske vaje, ki jih vodi Jerry Koprivšek, da bi bil naš cerkveni zbor bolj pripravljen za svečanost farne 70-letnice, ki bo v soboto, 13. septembra, skupno z blagoslovitvijo novega cerkvenega umetniško izdelanega Baragovega okna. Tako bo na ta dan tudi dr. Inzko verjetno aktivno udeležen v naši slovenski cerkveno-narodni skupnosti.

Tu moram izreči zahvalo Jerryju Koprivšku, ko se je sam ponudil, da bo to nalogo opravil ob pomembnem jubileju sv. Cirila, pri katerem je kot mlad absolvent orglarske šole začel svojo kariero kot organist. To našo cerkveno nikdar čisto ne pozabi. Tudi s to svojo gesto in žrtvijo to dokazuje. Nekaj pa bomo le sami tudi dali v jubilejni program.

V kroniških zadnjih zapisih mi je tudi izpadel petkov večer, 23. maja, ko smo se zbrali pri slovenskem Sv. Cirilu v povezavi s celotnim slovenskim narodnim občestvom, po sklepu Slovencev-udeležencev Evharističnega kongresa v

Philadelphiji pred 10. leti. Neko povezano poročilo je bilo zato o tem že objavljeno v A.D. Vesel pa sem bil omembe tega dogodka v julijski številki *Ave Maria*. In prav radostno sem se zasmel, ko sem spoznal, da je udeležence tega večera nekdo preštel namesto mene. No ja, nič hudega, če se je zmotil za pet v naše dobro!

Zares, 50 nas je bilo in skorajda polovica je pripadla mladim, tako da je bil po molitveni slovesnosti v cerkvi pozneje v dvorani kar lep »živ-žav«. Pa mi je dr. Kalan dejal: »Pa pravi, da kaj takega ob petkih ni mogoče na Osmi pri slovenskem Sv. Cirilu!« Na to sem jaz pripomnil: »Čim večkrat se zberemo, tem bolje je za našo skupnost.« Neke stalne povezave nam zares manjka, ker vse društveno življenje je med Slovenci na Njujorškem umrlo. Le slovenski sv. Ciril nam še drži baklo v temi, da narodno čisto ne zaidemo, in da tudi ne preminemo.

O junijskem toku našega življenja sem kar precej napisal. Nič kaj razveseljujočega, ker nas je v tem mesecu Smrt, nekaj drugačna sogospodarica — kot pa Gospodar — našega življenja, nekam prepogosto obiskala in nam napravila vrzeli, dve kar močno občutni.

Vendar, kot v prejšnjih letih, v teh zapisih še nisem nič govoril o pasjih dnevih, ker pravo soparico nad naše mesto smo dobili šele zadnja dva tedna. Tako tudi pri slovenskem Sv. Cirilu še nismo imeli pravih »pasjih« nedelj, čeprav se jim je naš župnik če Robert umaknil ter odšel na daljni jug, kjer je zdaj hladno. Šel je namreč v Brazilijo na obisk k sestri, in to za svoj spočitek od samotnosti na Osmi.

Naše duše je prepustil v pašo očetu Stanku Zemljaku, in pa pomočniku semenišniku frančiškane Andreju Vugu. Andrej Vuga je med nami po prvotni nameri umrlega Ludvika Burgerja, ko je ustvaril poseben farni fond za vabljenje mladih frančiškanskih duhovnikov iz Slovenskega, da se nam ne bo zgodilo kaj takšnega, da bi še bili sposobni skupnostnega življenja, pa bi bili brez slovenskega duhovnega življenja.

Kakšne vtise bo mladi Andrej odnesel, ne vem. Še manj vem, kakšna bo njegova poznejša odločitev. Dejstvo pa je, da lanski obiskovalec Tone Gorjup, ki je letos 6. julija pel novo mašo v Moravčah, se je menda odločil, da gre med avstralske Slovence kot dušni pastir. Morda pa bo pozneje, čez nekaj let prišel med nas in nam osveževal našo dušno pašo?!

V zadnjem zapisu sem med smrtne primere vnesel tudi dogodek zadnje junijske nedelje. V dvorani je bil namreč po deseti maši »shower party«, prirejen od prijateljic in ženščin za Helenco Klezinovo, ki se bo poročila 20. septembra. Torej ravno teden dni po

Slovenski narodni odbor
Buenos Aires, 26. junija 1986

Poziv narodom Jugoslavije

Ob spominu na neštete žrtve komunističnega totalitarizma med našimi narodi poziva Slovenski narodni odbor vse narode Jugoslavije, da se tako doma kakor v emigraciji združijo v skupnem odporu do sedanjega režima in se prično pripravljati na prihodnost po njegovem zlomu.

Slovenski narodni odbor je mnenja, da je mogoče urediti prihodnost narodov Jugoslavije edinole s sprejetjem načela, da imajo vsi narodi Jugoslavije pravico do samoodločbe glede svoje državne in družbene ureditve.

Vsak izmed narodov Jugoslavije ima pravico do politične svobode in samostojnosti. V ta namen naj narodi na demokratičen način, s sklepom večine svojih svobodno izbranih predstavnikov ali z ljudskim glasovanjem izglasujejo ustanovitev svoje samostojne države kakor tudi način morebitne mednarodne povezave.

Prav bi bilo, da bi se zastopniki posameznih narodov v emigraciji pogovorili in zedinili glede načel in postopka, po katerih bi bilo mogoče izvesti zgoraj navedene zamisli po zgledu »Demokratske alternative«, sprejete v Stanstedu, v Angliji, leta 1963.

Ves postopek demokratizacije naj bi se izvršil v naprej določenem in omejenem obdobju, pri čemer bi mogla služiti kot koristen vzorec »Slovenska formula«, ki jo je leta 1960 predlagal dr. Miha Krek.

V omenjeni prehodni dobi naj se začasno ohrani sedanja razdelitev Jugoslavije na republike, na katere bo treba prenesti v čimvečji meri politične, gospodarske, administrativne in varnostne odgovornosti.

Potem, ko bodo narodi jasno izrazili svojo voljo, naj se na miren način izvrši prehod v novo državno in družbeno ureditev.

Za Slovenski narodni odbor:
Predsednik: Rudolf Smersu
Tajnik: Dr. Ludovik Puš
Tajnik: Dr. Peter Urbanc

našem obletnem dnevu. In čudno je zazvenelo: življenjski dogodek med smrtnimi. Pa vendar tako. Čeprav bo poročila čednega — ker je tudi sama — slovenskega fanta, je za nas nekakšna smrt, ker jo bo Jože Višinski odpeljal iz naše slovenske skupnosti v sosedno - svetokrižko v Fairfieldu, oziroma v Bridgeportu.

Vendar ob tej priliki, tako v cerkvi kot pozneje v dvorani, podoba ni bila smrtna, ampak polno življenjska. Cerkev lepo posedena, čeprav je bilo med zbranimi tudi nekaj ne-Slovenk, je bila maša slovenska z lepim petjem. Seveda moški smo bili v ogromni manjšini. V dvorano pa nas ženščine sploh niso pustile, češ, od časa do časa pa le me zavlada same sebi brez moških. Vendar to pa le do poročnega dne. Kajti brez mož takih dnevov sploh ne bi bilo!

Prvo julijsko nedeljo sem že omenil. Po naključju proslavljanja stoletnice Kipa svobode, in rojstva Amerike same še sto let poprej., so bili med nami prav pri deseti maši Zvonovci, ki so pozneje nastopili v verižnem programu etničnih skupin v spodnjem delu New Yorka, kjer je bil postavljen oder števil. 4. Oni so odpeli pet slovenskih pesem. Da ni bilo tistega nesrečnega šumenja v bližini odra, bi bil uspeh boljši. Sicer pa so prireditelji sami ubili poudarek »prišlekov« v to deželo s tem, da so narodne nastopajoče skupine postavili na stranski tir velikega, bombastičnega proslavljanja glavnega ameriškega aduta in smisla: svobode! Vsekakor pa smo bili tudi Slovenci vključeni v to, čeprav posebne vidnosti nam

niso dali, kot je niso tudi drugim narodnim skupinam.

Dva dni poprej sta nekaj podobnega doživeli tudi Marinka Župančič in njena hčerka pri ekumenski sv. maši v stolnici sv. Patricija. Na TV nista prišli. Vendar Marinkina gorenjska narodna noša je bila za oko fotografa tako vabljiva, da jo je objavil v *Catholic New York* 10. julija 1986. Pod sliko pa se bere: »Neka ženska, oblečena v tradicionalni narodni noši Slovenije v severozahodnem delu Jugoslavije mirno moli med mašo „Liberty Weekend“ v stolnici sv. Patricija.«

Na drugo julijsko nedeljo pri deseti maši nas je bilo komajda za omizje Gospodove zadnje večerje. Deževen dan je bil. Vendar smo šli po tej maši z očetom Stankom in bratom Andrejem na Long Island v Syosset k Rolihovim, za koder je bila napovedana prva poletna popoldanska maša. Oblaki so se začeli počasi trgati. Sonce vso soparico v zraku ni pregnalo. In zbralo se nas je kar 54 k maši, za kakršno je dal pobudo umrli Ludvik Burger. Tokrat je oče Stanko bral to mašo, prvič brez Ludvikove telesne prisotnosti. Po naši veri je bil prisoten v drugi obliki, in prisoten je bil v naši molitveni misli.

Saj nas je za naslednjo nedeljo spet kar precej zvalil na Osmo k slovenskem Sv. Cirilu. Maša je bila darovana v njegov spomin, in zato je bila lepa, da sem je bil vesel. Pa še dolgo smo se zadržali v pogovoru v dvorani po njej. Nekaj nas mora posebnega sklicevati, da zares skupaj pridemo...

Tone Osovnik

Dragi rojaki, potujete v Evropo?

Na pragu domovine, v središču stare Gorice na lepem drevoredu Corso Italija, vas pričakujemo v PALACE HOTELU, najboljšem hotelu v mestu: 75 sob s kopalnico, telefonom, radijskim sprejemnikom, barvno televizijo, mini-barom, klimatizacijo. Najmodernejši komfort po zelo ugodnih cenah: enoposteljna soba \$28.00, dvoposteljna soba \$39.00. Cenjenim gostom so na razpolago hale, konferenčna dvorana, parkirni prostor in hotelska restavracija v začasno ločenem poslovanju. V PALACE HOTELU bo poskrbljeno za vaš čimprijetnejše počutje, dobrodošlico pa vam bo osebno izrekel rojak Vinko LEVSTIK:

DOBRODOŠLI!

PH-PALACE HOTEL, Corso Italiana 63

34 170 Gorizia-Gorica, Italy; Tel.: 0481-82166; Telex 461154 PAL GO I

Kdo se boji javnega mnenja?

Članek, ki sledi, je izšel v rubriki »Teleksova tribuna« v Teleksu (št. 28, 10.7.1986). Pisec Andrej Novak se dotakne več zanimivih stvari, predvsem pa je njegov prispevek poučen, ker kaže ne sorazmerno veliko odprtost javne debate v Sloveniji v zadnjem času. Ur.

Nedavna anketa o slovenskem javnem mnenju je pokazala, da so Slovenci po pogledih na temeljne družbene probleme presenetljivo blizu drugim razvitim evropskim narodom. Večina Slovencev je za socializem, vendar proti ideološki indoktrinaciji, za večjo učinkovitost in pragmatičnost, predvsem pa za preverjanje sistemskih rešitev v praksi. Zato se, na primer, zavzemajo za odpravo zemljiškega maksimuma pa tudi za zamenjavo politične garniture na oblasti. So za solidarnost, vendar na osnovi čistih računov, so tudi za srčno obrambo domovine, kar pa ne pomeni, da malikujejo sedanji način služenja vojaškega roka. So pa tudi prekleti individualisti in včasih jim napravi največje veselje, če sosedu krava crkne. Po tem se od razvitih narodov nekoliko razlikujejo.

Kmalu po objavi rezultatov ankete, je zvezni mladinski, deloma pa tudi zvezni partijski kongres pokazal, da nekateri pogledi, ki v Sloveniji prevladujejo ali pa jih vsaj zagovarjajo znatne manjšine, zbuja veliko nerazumevanje ali odpor v drugih delih Jugoslavije — ali vsaj v tamkajšnjih političnih strukturah, kajti vprašanje je, ali bi tudi podobna anketa javnega mnenja drugod pokazala enako velike razlike.

Razmišljanje o vzrokih teh razlik bi terjalo posebno študijo. V tem trenutku se zdi pomembno predvsem ovrednotiti, kaj pomenijo ta dejstva kot element za oblikovanje politike v Sloveniji in v Jugoslaviji. Ugotovimo lahko, da je tudi to eden izmed elementov — poleg etničnopolitičnih, gospodarskih, zgodovinskih itd. — zaradi katerih je danes v Sloveniji morda bolj kot kadarkoli po drugi svetovni vojni razširjen nelagodni občutek, da se boj za narodno samobitnost in državnost v okviru jugoslovanske države ni končal leta 1945, medtem ko je marsikje drugje v Jugoslaviji, predvsem pa v Srbiji, močno razširjen nič manj izrazit občutek, da so Slovenci poglaviti »moteči element« v prizadevanjih za večjo jugoslovanizacijo države, v čemer vidijo koren lečen za vse naše sedanje tegobe.

Ta nelagodnost je deloma posledica sedanje krize in torej

prehodna, deloma pa ima globlje korenine in je bila latentno vedno prisotna, kriza jo je samo spravila na površje.

Slovenski interesi konfliktni z interesi drugih narodov in republik v Jugoslaviji

Treba je najbrž računati, da bodo interesi Slovenije in nekaterih drugih republik konfliktni tudi v prihodnje, in sicer tako iz političnih kot iz gospodarskih razlogov.

Slovenci bodo vedno za decentralizacijo, ker se tako najlaže branijo pred asimilacijskimi pritiski večjih narodov v državi. Srbi, denimo, bodo vedno za bolj centralizirano državo, ker je to pri njih kot večinskemu narodu, ki se ima za Piemont Jugoslavije, nagnonski refleks, poleg tega pa najbrž vidijo v centralizirani državi tudi najboljšo jamstvo za ohranitev celovitega narodnostnega in zgodovinskega srbskega ozemlja.

Slovenci bodo vedno za to, da gredo devize izvoznikom, ker pač izvažajo sorazmerno neprimerno več kot ostali. Makedonci, na primer, bodo zmeraj za to, da gredo devize v centralno vrečo, ker je to edini način, da se dokopljejo do njih.

Vendar ta razmerja ne veljajo in ne bodo veljala vedno in povsod enako. Glede narodnostnega vprašanja so, na primer, Makedonci zagotovo bližje Slovincem kot Srbom, čeprav zdaj o tem raje molčijo — morda v imenu jugoslovanstva, morda pa v imenu gospodarskih interesov.

Na drugi strani so interesi mnogih velikih izvoznikov v drugih republikah blizu interesom slovenskega gospodarstva, pa čeprav zaradi discipline republiških političnih taburov tega javno ni kdove kako čutiti.

Kaj zdaj?

Če se spričo odpora, ki ga nekatera slovenska stališča ali stališča nekaterih Slovencev zbuja v drugih delih države postavlja vprašanje: Kaj zdaj?, potem je treba odgovor iskati med dvema skrajnostma. Lahko ugotovimo, da je položaj za nas v tej državi neznošen in potem je treba vso nacionalno politiko usmeriti v iskanje drugih rešitev.

Če pa to ne drži — in vsaj za zdaj vsekakor ne — potem je treba jasno opredeliti ne samo

narodno kulturo, ampak tudi narodno politiko in angažirano braniti tako podobo in tako delovanje države, ki ustreza našim nacionalnim interesom, in sicer v zavezništvu s tistimi krogi drugod v Jugoslaviji, ki imajo glede določenih vprašanj enake ali sorodne interese.

Ali je iskanje medrepubliškega konsenza za vsako ceno najboljša pot do tega, je vprašanje, o katerem se morda premalo razmišlja. Morebiti bi bilo učinkovitejše glasovanje — navsezadnje se tudi pred sklenitvijo vsakega konsenza preštavamo — pred katerim bi ob posameznih vprašanjih iskali zaveznike onstran republiških meja, kot, npr., pri volitvah predsednika Društva književnikov. Če pa že ostaja načelo konsenza, tedaj ne gre pozabiti, da je povsem legitimni sestavni del takega načina sprejemanja političnih odločitev tudi veto.

Pogledi politične elite se morajo ujemati s pogledi ljudstva

Skratka, slovenska — a tudi srbska, hrvaška in druga — narodna politika v današnjih razmerah naj ne bi bila več zasnovana na parolaškem zajedništvu in evharističnih shodih, temveč na odkritem soočanju mnenj, interesov in predlogov, iz katerih sinteze naj raste splošna politična in gospodarska usmeritev države.

Taka politika pa je lahko učinkovita le, če se pogledi ljudstva ujemajo s pogledi politične elite. To pa, vsaj v Sloveniji, danes očitno ne drži. Druga značilnost uvodoma omenjene ankete o slovenskem javnem mnenju je namreč v tem, da se slovenska javnost v nekaterih temeljnih točkah ne ujema tudi z lastnim vodstvom. Le-to je sicer zanesljivo znatno bolj liberalno in odprto kot v katerikoli drugi republici, vendar kaže precej manj pozornosti do tako imenovanih alternativnih gibanj, pa tudi do vprašanja odprave 133. člena (o »verbalnem deliktu«, op. ur.), smrtne kazni ipd. kakor javnost nasploh.

Na drugi strani pa je velika večina anketiranih odgovorila, da njihova mnenja niso upoštevana, štiri petine vprašanih pa je izrazilo mnenje, da naj najodgovornejši funkcionarji, ki so krivi za to, da smo zabredli v krizo, ne bi več opravljali svojih funkcij. Le 4 odstotke jih misli, da ti ljudje lahko ostanejo na položajih. S tem seveda ne bo nič, odstopil do slej ni nihče in nihče tudi ne kaže tega namena.

Slovenska javnost tedaj ni samo v opreki z dobršnim delom jugoslovanskih, ampak tudi s prevladujočim delom slovenskih političnih struktur. Po nekaterih odmevih — tudi z zveznega partijskega kongresa — bi sicer lahko sklepali, da to ni samo slovenska posebnost.

Rastoča apatija

Od tod je le korak do ugotovitve, da je razkorak med dejanskim življenjem in politiko čedalje večji. Tembolj, ker se

Zlata maša na Koroškem

(Nadaljevanje s str. 2)

A. Šuštar in St. Lenič, kanonik Golob in 35 sobratov iz Koroške, Slovenije, ZDA in Italije. Zastopana je torej bila cela slovenska Cerkev. To se je tudi spodobilo, saj g. Zaletel spada nekako k celotni slovenski Cerkvi.

Rojen in vzgojen v ljubljanski škofiji je po vojni prišel na Koroško in se z njo tako vživel, da ga Korošci po pravici imajo za svojega. Toda zlatomašnik ni samo Korošec, temveč je bil in je povezan z vsemi rojaki po svetu. V svojih 50 letih mašniškega življenja je namreč prepotoval vse dežele, kjer je kak slovenski rojak.

Potoval pa ni kot turist, ampak povsod ga je spremljal fotografski aparat, da je vanj lovil prizore iz življenja naših ljudi. Tako si je nabral kakih 30 tisoč diapozitivov, ki bodo trajne priče o dejavnosti g. Zaletela in življenja slovenskih ljudi na Koroškem in po svetu. Posebno so mu bili pri srcu

mnogi mlajši politiki, ki imajo za sabo osebne izkušnje, ki bi se mogle primerjati s sodelovanjem v NOB starejše generacije, zelo pogosto obravnavajo politiko kot čisto birokratsko manipuliranje ali boj za oblast.

Kolikšen je ta razkorak, seveda ni mogoče izmeriti z nobenim vatlom. Da pa raste, se vidi na eni strani po tem, da čedalje več ljudi išče možnosti za neodvisno družbeno delovanje zunaj etabriranih političnih institucij ali organizacij, na drugi strani pa v čedalje večji apatiji. Ljudje se vedno bolj branijo funkcij, vse več je bega v zasebnost, na vikend, na kos zemlje, v pokoj.

To pa so znamenja notranje emigracije, ki nas lahko po bližnjici pripeljejo v sterilno družbeno shizofrenijo, ki je poglavitna značajska poteza vzhodnih družb, kjer je politična dejavnost za večino ljudi le funkcionalna hinavščina, s katero si zagotavljajo vsaj kolikor toliko nemoteno vegetiranje, če že ne normalno življenje.

Pa se bo zato kaj spremenilo? Kdo pa se boji javnega mnenja?

ISKRICA

Dolgotrajno robstvo v duši posameznika in v značaju naroda zaduši in zatara vso plemenitost.

J. Stritar

slovenski misijonarji. Najbrž da je vse obiskal, kar jih je živelo in jih še živi v misijonskih deželah, in vse je shranil v svojem fotoaparatu. Izredno skrb je posvetil tudi kulturnemu življenju in ljudskim navadam na Koroškem.

Iz te zakladnice ima nad tisoč diapozitivov, ki bodo pričali o slovenskih Korošcih, ko bodo morda njihove navade in običaji izginili v sobodni kulturni uravnilovki. Med njegovimi diapozitivi so tudi primorski motivi.

Domačini so pred slavolokom pripravili kar neke vrste akademijo s petjem, recitacijami, pozdravi, zahvalami; vse je bilo lepo slovensko, kar je velika redkost v današnji Koroški. Samo zastopnik gasilcev je pozdravil tudi v nemščini.

Slavje se je nato nadaljevalo v cerkvi, kjer je zlatomašnik daroval zahvalno daritev. Za uvod je spregovoril škof St. Lenič; po evangeliju so najprej prebrali pismo s čestitkami celovškega škofa Kapellarija, nakar je govoril nadškof A. Šuštar, ki se je spomnil mladih let Vinka Zaletela in njegovega bogatega duhovniškega življenja. Tudi v cerkvi so zlatomašniku čestitali strežniki in drugi zastopniki vaše skupnosti. Med mašo je pel domači pevski zbor.

Po srečanju pred cerkvijo in po obredih v cerkvi, kar je trajalo polni dve uri, so se povabljeni zbrali v domači gostilni k bratski večerji. Gostilna ima dovolj veliko dvorano, da je lahko sprejela kakih sto povablencev. Tudi tu so se zvrstili govori in zahvale zastopnikov kulturnih in drugih organizacij, saj je g. Zaletel povsod bil zraven, kjer je šlo za kaj dobrega. V imenu Primorcev je zlatomašnika pozdravil in mu čestital dr. K. Humar, ki ga je povabil, naj pride ponoviti zlato mašo tudi v Gorico.

Prišel je večer in treba se je bilo posloviti. Gostje so odšli, domačini pa so se še dalje v noč veselili lepega praznika, ki so ga Vogrče doživeli. Trideset let je namreč g. Zaletel njihov župnik in še vedno zanje skrbi, čeprav zaradi nesreče bolj malo vidi. Drži pac, kar je pred leti neki možak rekel: »Naš župnik so bolj malo doma, a ga imamo vseeno radi.« To so pokazali tudi ob zlati maši.

Nepodpisano poročilo
Katoliški glas
17. julija 1986

Grdina Pogrebni Zavod

17010 Lake Shore Blvd. 531-6300

1053 E. 62. cesta 431-2088

— V družinski lasti že 82 let. —

“SLOVENIA RADIO PROGRAM”

HEARD COAST TO COAST
6 to 7 on Saturday evening E.S.T.
on N.B.N. Cable TV systems.

PAUL M. LAVRISHA
1004 Dillewood Rd.
Cleveland, Ohio 44119

Kanadska Domovina

Tudi na Koroškem so se pričeli deliti duhovi

TORONTO, Ont. — Skoraj neverjetno se mi zdi, da po 41 letih naši slovenski Korošci še niso spoznali v detajlih, kako operira enopartijski komunistični sistem, ki danes vlada v matični Sloveniji (saj jih le Karavanke ločijo), ki zatira v prvi vrsti vero in narodno čutenje, in skuša Slovence kot narod pretopiti v neke vrste »breznarodno jugoslovanstvo«, ki naj bi potem služilo le partijskim ciljem, kar pa pomeni popolno partijsko oblast nad mišljenjem posameznikov in celotnih narodov, ki Jugoslavijo predstavljajo.

Vse od časa, ko so morale čete 3. in 4. armade jugoslovske partizanske vojske zapustiti koroško ozemlje (maja 1945), so se politični izvedenci v Ljubljani prizadevali, da bi na Koroškem vzpostavili svojo bazo in podtalno delovali med narodno zavednimi koroškimi Slovenci in jih prepričali, da je njihova narodna rešitev le v sodelovanju z novim komunističnim režimom, ki sedaj vlada v matični domovini.

Naivneži, kot je dr. Matevž Grilc, predsednik NSKS, so zapadli tej teoriji in ji pohlevno sledijo. Na zadnjem občnem zboru NSKS je Grilc kot papagaj ponavljal isto, kar komunisti že trobijo leta in leta. V svojem poročilu je napadel emigracijo (zlasti dr. Žebota in ga po Dolančevih izjavah ožigosal kot vojnega zločinca, za kar bi ga jaz tožil, če bi bil dr. Žebot). Nikjer in nikoli dr. Ciril Žebot ni bil obdolžen kakršnegakoli vojnega zločina in je dr. Grilc le ponavljal v svoji nevednosti tisto, kar so mu v Ljubljani servirali. (Naj tu omenim, da je dr. Žebot v uglednem časopisu *The Wall Street Journal*, ki ga berejo domala vsi finančniki in višji politiki ter vladni uslužbenci v ZDA, v sredo, 9. julija, objavil daljši članek z naslovom »Time to Try Splitting Up Yugoslavia«, katerega bralcem zelo priporočamo. Ur.) V svojih izvajanjih Grilc tudi Mohorjevi ni prizanesel.

Ko zasledujem koroške razmere, se mi z vsakim novim dnevom s ponovno močjo vzbuja misel, da je danes na Koroškem edino še Družba sv. Mohorja, ki stoji trdno na narodno-krščanskih načelih in je pripravljena braniti in nadaljevati svojo 130-letno zgodovino in svoje poslanstvo, ki obsega: vero, narodnost in predanost naši zgodovinski preteklosti.

Zato jo bo vsak Slovenec, ki še krščansko in narodno čuti, podpiral in na ogenj slovenstva doprinašal svojo trsko, da ta ogenj ne bo ugasnil.

Z izjavami dr. Grilca pa so se tudi na Koroškem pričeli deliti duhovi. Upajmo, da bodo Korošci spoznali vso laž, ki jo

ODMEVI S PRERIJE

LETHBRIDGE, Alba. - Topot sem nabral sicer redke, a vendar same vesele novice!

Koncem cvetočega maja se je poročila brhka Caroline Ambrožič, mlajša hčerka g. Mirkota Ambrožiča in ženske Tončke. Odpeljal jo je mlad ženin John Hatcher. Simpatičen par sta Caroline in John, uredila sta si dom v Calgaryju, kjer sta oba zaposlena.

Seve smo bili za pričo skoro vsi srenjčani temu, zdaj vse bolj poredkemu dogodku, najprej v cerkvi in nato bogati ženitnini. Večer je potekel v razigranem razpoloženju. Slavlencema in vsem Ambrožičevim iskrene čestitke.

Skoro vsa naša dekleta iz prvega povojnega rodu so odšla, imamo pa še nekaj postavnih fantov, ki pa so bolj trmaste ali morda preizbirne sorte za resen zakonski korak!

Koncem maja je nasmejan vstopil med upokojence Dimnikov Tone. Človek bi komaj verjel, da je res dosegel predpisano starost 65 let, ker izgleda svež in mladeniški, čeprav ga je njegov svak sprejel v našo dosluženo bratovščino s prijaznimi besedami: »No, Tone, zdaj si pa tudi ti starček!«

Udarina beseda za zlahtika, mar ne? Torej je res, da se mu je nanizalo dovolj let, ki jih pa nosi veselo in pokončno. Zdjaj bo gotovo v še večje veselje in morda včasih v napoto ženi Ivanki, zlasti še, ker se je pri Dimnikovih izpolnil znan rek: »Sin na pot, oče pa v kot«. Zadevo naj pojasnim.

Nekaj tednov kasneje se je namreč poslovil od doma pri Dimnikovih najmlajši dotlej še ne oddani sin Miha. Lepega julijskega dne se je oženil. Študijska leta v sosednji provinci Saskatchewanu namreč ni izkoristil le za knjige in nabiranje pravnega znanja. Oko je ocenjevalo in izbiralo, srce pa odločilo in tako smo v času šest tednov kar dvakrat pospremili par k poroki. Miha je pripeljal v Lethbridge simpatično dekle, učiteljico Michele Foster, in ji obljubil zvestobo do groba, mi pa spet priče veselemu dogodku v cerkvi in tja v rano jutro »vesele žrtve«, tj. gostje na spet bogati svatovščini.

rdeči bratje onstran Karavank učijo (že doma jim ne verjamejo več) in presenečen sem, da se za zadeve v matični domovini koroški Slovenci tako malo zanimajo.

To nisem napisal kot kritiko rojakov na Koroškem, temveč le kot opozorilo, da ne bodo sprejeli vse kar prihaja iz Ljubljane kot sveto resnico, kajti v Ljubljani so danes lažnjivci doma.

Otmars Mauser

Ko smo 1949. leta prispeli v Lethbridge, je prišlo z nami menda 9 članov Dimnikovega rodu. Zdjaj so si vsi ustvarili družine, pridno pestovali in lahko si predstavljate, da je bila topot Dimnikova rajda vseh starosti in velikosti in povečano dolga. Raztresene po Kanadi je Mihova poroka zbrala vse sorodstvo, sin Tone z družino je prišel iz Ontarija, iz »inozmestva« pa je prišel tudi brat Stane, ki dela in študira v Angliji, kjer živi s svojo družino.

Seve, se tudi mi slovenski srenjčani pridružujemo veselim čestitkam in iskrenim željam vsem štirim novoporočencem, želeč jim na novo začeti življenjski poti: tisoč sreč!

Julij je tudi mesec, ki nas popelje na slovensko-ameriško žegnanje k župniji sv. Cirila in Metoda (2. julijska nedelja) v East Helenu, Montana, kjer župnikuje naš dobri znanec g. Jože Mavsar. Pred 4 leti sva bila tam prvič z Ivanom Bohom. Letos nas je bilo iz Lethbridge kar 16, ki smo med naše staronaseljence in njihove potomce prinesli slovensko pesem in veselo razpoloženje, kot se na žegnanju spodobi.

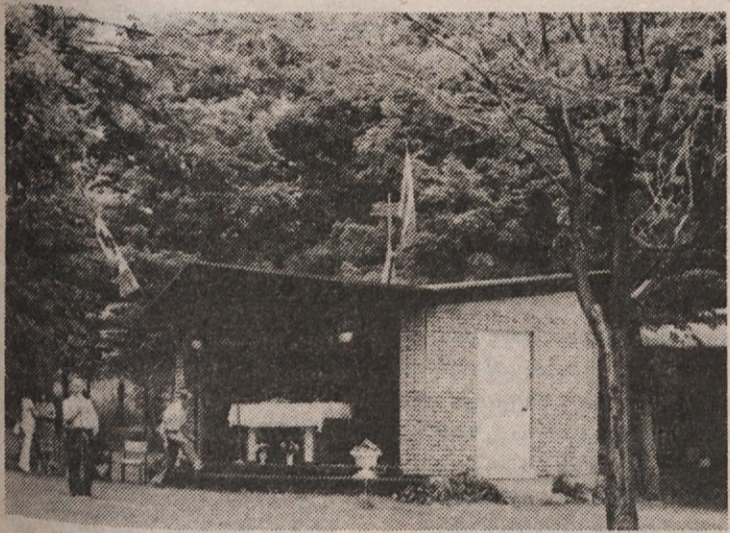
Dolga leta že žive med ne-slovenskimi ljudmi, slovenske pesmi pa še niso pozabili in so res iskreno navdušeni nad slovenskimi melodijami in besedili. Troje naših gospa, Bohova Tončka, Dimnikova Anica in Pahuljetova Danica, so se postavile z lepimi slovenskimi narodnimi nošami. V Heleni se jim je v narodni noši pridružila še ga. Jenkova (žena tamkajšnjega zdravnika dr. Vilko-ta Jenka), tako, da so bile letos kar štiri ponosne in zavedne Slovenke v narodnih nošah, v naš ponos in zadovoljstvo navzočih domačinov in tujcev.

Cerkvena slovesnost je privabila letos menda rekorden obisk, po skupnem okusnem kosilu se je pa razvila res domačna slovenska družabna veselost, poudarjena z narodnimi pesmimi. Kako pa je, če zavriskata in užigata dve harmoniki poskočne viže in so zarsbele pete naše »ta izprašane« vižarje« Ivana, Ludvika in Pavleta.

Pridružite se nam drugo julijsko nedeljo prihodnje leto na žegnanje, da boste sami videli, kako priljubljen je g. župnik Jože Mavsar med nekdanjimi in zdajšnjimi župljani, ki že več let v East Helenu ovce pase, vesel je in zadovoljen med njimi. Če je pa med njegovo čredo tudi kak »kostrun« pa res nismo pogruntali!

Najlepša novica letošnje pomladi za nas in ves slovenski narod pa je gotovo imenova-

(dalje na str. 6)

27. Slovenski dan zelo dobro obiskan

Preteklo nedeljo je bil na Slovenskem letovišču pri Boltonu 27. Slovenski dan. Prišlo je veliko rojakov in rojakinj, dosti tudi iz ZDA. Vreme je bilo zelo lepo. O prireditvi bomo v naslednjih Kanadskih Domovinah obširneje poročali. Posnetek kaže kapelico na letovišču, pred katero se je razvil program. Pri mikrofonu je g. Stane Pleško, ko prosi goste, naj se zberejo za program.

(Foto: Urednik A.D.)

SLOVENC V KANADI

HAMILTON, Ont. — »Slovensians in Canada« je naslov knjige, ki jo je izdal Odsek za pripravo Slovenskega dneva v Hamiltonu, Ontario, Kanada. Za knjigo se je zavzel Karel Ceglar, ki je bil član Odseka.

Že pred domalega 30 leti (1958), je The Research Center for Slovenian Culture predstavil Slovenijo in Slovence kanadskemu občinstvu s knjigo »This is Slovenija«. Slovenci so se v zadnjih treh desetletjih sicer uveljavljali ne samo v Torontu, ampak po vseh desetih provincah širne Kanade. Kar lepo število slovenskih ljudi je že pripomoglo, da so Kanadčani zvedeli za obstoj malega slovenskega naroda. Vendar sta Slovenija in Slovenci ostali domačinom sorazmerno malo poznani. Za Jugoslavijo že vedo, Slovenija je pa večini še »španska vas«. Če se predstaviš komu kot Slovenec, bo previdno skrtil svoje neznanje pod »O, Slovenian«, ali pa svojo popolno nevednost s pripombo: »O, Slovaki« ali »O, Poljaki!«

Ko je slovenska župnija sv. Gregorija Velikega v Hamiltonu organizirala »Slovenski dan« (trije dnevi), se je porodila zamisel male brošure, ki naj bi se delila obiskovalcem festivala. Na par straneh naj bi jim bilo povedano, od kod smo Slovenci, kakšna je naša 1200-letna zgodovina, in koliko in kje živimo v Kanadi. Če naj bi knjižica predstavila Slovenijo in Slovence na nekaj straneh, bi bilo dovolj podatki v skrajšani obliki Erjavčevo knjižico »Slovenija in Slovenci« (1940), ali »Slovenes Want to Live«, J. Clissold, New York, 1942, ali pa »La Slovenie et les Slovenes«, Le Club des Etudiants Slovenes, 1951.

Ker pa naj bi bil naslov brošure »Slovenian in Canada«, se je, proti prvotnemu načrtu, začelo nabirati vedno več gradiva, zlasti ko je dr. Peter Urbanc odstopil Odseku osnutek za podobno knjigo, ki jo je že več let imel v mislih. Razumljivo je, da zato knjiga večjega obsega ni mogla iziti za Slovenski dan.

Veliko zaslugo za knjigo imata tudi Vilko Čekuta, arhitekt, in ga. Eleanor Tourtel. Prvi je knjigo opremil, gospa pa je dala jeziku strokovno lice.

Knjiga ima sedem poglavij:

1. Celebrating Together
2. From Slovenia to Canada
3. The Church
4. How Do You Say in Slovenian?
5. Folklore and Art
6. A Place to Call Home
7. Slovenians in the Canadian Economy

Dodana je obširna bibliografija. Knjigo krasi nad 300 slik. Župnijam, društvom in organizacijam po Kanadi je posvečena posebna pozornost. Knjiga ima 232 strani. Dobi se mehko in trdo vezana. V Združenih državah jo naročate pri Baragovi pisarni v Clevelandu. Bralcem Ameriške Domovine, zlasti slovenskim društvom, knjigo toplo priporočamo. Cena: mehko vezana \$15.-, trdo vezana pa \$25.-Za večje naročilo je popust.

Naslov v Kanadi je: Slovenian Heritage Festival Committee, 125 Centennial Parkway North, Hamilton, Ontario, Canada L8E 1H8.

Bralce iz Hamiltona

KOLEDAR PRIREDITEV

V »Koledar« pridejo prireditve društev in drugih organizacij, ki objavljajo v »Imeniku društev« vsak mesec. Vključene so tudi prireditve, ki so v uredniškem mnenju koristne za našo skupnost.

AVGUST

3. — **Župnija Marija Vnebovzeta** na Holmes Ave. priredi banket ob 80. obletnici svoje ustanovitve. Banket bo v Slov. domu na Holmes Ave. ob 1. pop.

9. — **Balinarski krožek** Slovenske pristave priredi družabni piknik na SP.

10. — **S.K.D. Triglav, Milwaukee** priredi drugi piknik. Sv. maša ob 11., sledita kosilo in ples. Igra Amonov orkester.

13. — **Federacija slovenskih upokojenskih klubov** priredi piknik na SNPJ farmi na Heath Rd.

17. — **St. Clair lovski klub** in Primorski klub priredita skupen piknik na Lovski farmi na Ravenna Rd. Kosila servirana po 1. uri pop. dalje.

24. — **Slovenski dan** na Slovenski pristavi, v proslavo 25-letnice SP. Sodelujejo slovenska kulturna društva v Clevelandu.

31. — **Ansambel »Alpski sekstet«** praznuje svojo desetletnico javnega nastopanja na Slovenski pristavi.

SEPTEMBER

12. — **Ženski odsek pri Slovenskem domu** za ostarele priredi kartno zabavo v šolski dvorani pri Mariji Vnebovzeti.

13. — **Fantje na vasi** priredijo koncert v Slov. nar. domu na St. Clair Ave. Po koncertu ples. Igra Alpski sekstet.

14. — **Vinska trgatev** na Slovenski pristavi.

21. — **Društvo SPD Cleveland** priredi romanje v Frank, Ohio.

21. — **Slovenski dom na West parku** priredi ples. Igra Jeff Pecon orkester.

28. — **Oltarno društvo pri Sv. Vidu** priredi kosilo v avditoriju.

28. — **St. Clair lovsko društvo** priredi pečenje školjk na Lovski farmi, 6599 Ravenna Rd.

28. — **S.K.D. Triglav, Milwaukee** priredi Vinsko trgatev. Kosilo opoldne, sledi veselica.

OKTOBER

18. — **Tabor, DSPB Cleveland** priredi svoj jesenski družabni večer v Slov. domu na Holmes Ave. Igrajo Veseli Slovenci.

18. — **Glasbena Matica** poda večerjo, koncert in ples v SND na St. Clair Ave. Igra Don Slogar orkester.

26. — **Slomškov krožek** priredi kosilo v dvorani pri Sv. Vidu. Serviranje od 11.30 do 1.30 pop.

26. — **Občni zbor Slovenske** pristave.

NOVEMBER

8. — **Belokranjski klub** priredi martinovanje v Slov. nar. domu na St. Clair Ave. Igra orkester Veseli Slovenci.

9. — **Pevski zbor Jadran** priredi koncert z večerjo in plesom v SDD na Waterloo Rd.

9. — **Slovenski dom na West parku** priredi ples. Igra Ray Champa orkester.

15. — **Štajerski klub** priredi martinovanje v dvorani pri Sv. Vidu. Igrajo Veseli Slovenci.

DECEMBER

6. — **Slovenski Dom št 6 ADZ** praznuje 75-letnico z večerjo in plesom v SDD na Recher Ave. Igra Joe Fedorchak orkester.

JANUAR

31. — **Tradicionalna »Pri-stavska noč«** v Slov. nar. domu na St. Clair Ave.

Odmevi s prerije...

(Nadaljevanje s str. 5)

nje našega rojaka dr. Alojzija Ambrožiča, ki mu je bila z imenovanjem za torontskega nadškofa poverjena visoka in odgovorna cerkvena služba. Trdo pot je hodil z nami skozi koroška taborišča, okušal begunski kruh in končno našel kot mi res svobodno kanadsko deželo, kjer je doštudiral in nato po tujih deželah nabral veliko znanja in razvil mnoge sposobnosti. S temi si je pridobil veliko zaslug za svoje delo med različnimi narodnostmi, ki sestavljajo mozaik kanadskega, predvsem pa torontskega življa.

Ponosni smo nanj in upam, da v vsakdanje prošnje in molitve vpletamo tudi misel nanj in zanj, ki mu je zaupana pomembna in odgovorna cerkvena služba. Smo pa brezdvomno ponosni nanj in mu iz dna naših src tudi Albertčani in posebno še Lethbridgčani želimo zdravja, moči in božjega blagoslova, da bo kot doslej uspešno oral in sejal na božji njivi. In, upamo, tudi žel!

Vsem znancem pozdrave iz sončne (in vetrovne) južne Alberte!

— Pak

Kanadska Domovina

Božjepotna cerkev kanadskih mučencev v Midlandu slavila 60 let

Slovenci iz Toronta in drugih predelov ontarijske province že dolgo vrsto let vsako jesen poromamo v Midland na kraj kanadskih mučencev. Prva romanja tja je vodil še pokojni škof dr. Gregorij Rožman. Pred enajstimi leti pa so člani obeh bratskih borčevskih organizacij s skupnimi močmi tam postavili Spominski križ v počastitev in v spomin na vse naše slovenske mučence, ki so v trdni veri in brezmejnem zaupanju v božjo dobroto in usmiljenje v groznih mukah masovno umirali s Kristusovim in Marijinim imenom na ustnicah in v srcu. Tako ima ta božja pot za nas slovenske povojne begunce še posebno privlačnost. Ob spominu na mučeništvo prvih misijonarjev-jezuitov, ki so umrli za svojo vero, se mi redno vsako leto ob našem romanju spomnimo tudi tistih naših bratov in sestra, ki so prav tako iz verskega prepričanja izgubili svoja življenja.

Nedavno je tamkajšnja romarska cerkev praznovala 60-letnico, odkar je bila zgrajena. Prvotno je tam stala dosti manjša in lesena stavba, ki množicam, ki so se na ta kraj kanadskih mučencev zgrinjale, ni več odgovarjala. Tako so leta 1926 pozidali novo cerkev, ki je sedaj spomenik mučeništva, ki so ga za vero doprinesli prvi misijonarji-jezuisti, ki so delovali med indijanskim plemenom Huroncev, pa poleg tega tudi tistim ljudem, ki so na Poljskem, na Slovaškem, v Litvi, v Sloveniji in drugih deželah v veri umirali za božjo čast in tako tudi postali mučenci, ker so zavrgli brezboštvo in so bili za svoje prepričanje pripravljeni umreti.

Ker bo morda bralce K.D. zanimalo, kako so potekale slovesnosti ob praznovanju tega lepega jubileja, sem po »The Catholic Register« povzel sledeči dopis. — O.M.)

Cerkev kanadskih mučencev, ki je posvečena sv. Jožefu, je bila nabito polna za jubilejno sv. mašo, ki jo je za 60-letnico tega svetišča daroval prevz. škof John Sherlock iz Londona, Ont., pri kateri je tudi pridigal.

V sprevedu, ki je spremljal škofa Sherlocka k oltarju ob častni straži Kolumbovih vite-zov iz Barrie-ja in Penetanguishina, je bil med jezuitskimi brati tudi msgr. Alphonse Belanger, ki je bil navzoč pri blagoslovitvi nove cerkve l. 1926. Med duhovščino v sprevedu sta bila tudi dva diakona domačina-Indijanca: Dominic Eshkakogen in Richard Sayers. Tudi med verniki v cerkvi je bilo veliko število prvotnih domačinov in vseh predelov Huronije in iz okolice Velikih jezer.

Rev. James Farrell S.J., direktor svetišča kanadskih mučencev, je za uvod izrekel dobrodošlico škofu Sherlocku in vsem navzočim in med drugim dejal: »Šestdeset let je lepa doba v vsakem človeškem življenju, tako tudi v življenju cerkve.« Povedal je, da je l. 1926 ob priliki blagoslovitve nove cerkve predhodnik škofa Sherlocka, takratni londonski škof Michael Fallon, pridigal pri slavnostni maši, ki jo je daroval torontski nadškof Neil MacNeil.

Oče Farrell je prav tako priklinal v spomin, da so l. 1637 diakoni domačini iz naselij, kot je bilo Ste. Marie, jezuitom-misijonarjem pomagali pri mašah in pri oznanjanju evangelija. Pripomnil je tudi, da je bil škof John Sherlock v spremstvu sv. očeta Janeza Pavla II., ko je ta obiskal božjepotno cerkev kanadskih mučencev in maševal za to pri-

G.S.I.C. iz Penetanguishina, sodelavka pri organiziranju uspelega obiska sv. očeta v Midlandu l. 1984. Drugo berilo je bral William Byrick, evangelij pa je prebral diakon-domačin Dominic Eshkakogen.

V pridigi je škof Sherlock zbranim vernikom povedal, da se je prva sv. maša na tem svetem prostoru vršila na prostem, ker v majhni leseni cerkvi ni bilo zadosti prostora za vse vernike. Ob spominu na leseno cerkev, katero je zamenjala sedanja iz kamna zidana cerkev, je londonski škof pristavil: »Michael Fallon, peti londonski škof, je daroval 14 postaj križevega pota in barvastost okno.«

O delovanju misijonarjev-jezuitov pa je škof Sherlock dejal: »Prvi misijonarji-jezuisti si niso belili glave s tem, ali bo njihova cerkev iz kamna ali lesa. Hoteli so živo Kristusovo cerkev, ko jo je označil sv. Pavel, ko je dejal: „Vi niste tujci, temveč živi tempelj, kateremu je sam Kristus vogelni kamen.“«

V pridigi se je spomnil tudi, kako so ti prvi misijonarji svojo ljubljeno misijonsko postajo Ste. Marie požgali, da bi ne padla v roke Iroquois Indijancem in se potem umaknili na Christian Island (nekaj milj od prvotne postojanke) in tam preživeli ostro in mrzlo zimo v (dalje na str. 7)

liko pri posebno pripravljene-m oltarju na prostem.

»Gotovo vas je danes tu v cerkvi nekaj, ki ste bili tukaj tudi pred šestdesetimi leti. Lepo pozdravljeni!« je svoj nagovor zaključil Rev. Farrell.

Pri maši, ki jo je daroval škof Sherlock, je prvo berilo brala sestra Joan Whelan

Cerkev sv. Jožefa v Midlandu

Kraj kanadskih mučencev. V ospredju slovenski Spominski križ, ki raste iz skale, in kakršnega smo ga poznali kot znamenja ob raznih cestah in poteh širom naše lepe Slovenije, dokler ga komunistični brezbožniki niso uničili. V svobodni Kanadi nam križ ni ostal le znamenje zveličanja, temveč tudi spomenik na grobovih masovno pomorjenih domobrancev l. 1945, ki so mučeniško umirali potem, ko so jih Angleži s prevaro vrnili v smrt.

(Posnetek nam posredoval O.M.)

Anton M. Lavriša

ATTORNEY-AT-LAW
(Odvetnik)

Complete Legal Services
Income Tax - Notary Public

18975 Villaview Road
at Neff
692-1172

Marko Kravos ima besedo

Dne 8. julija smo v našem listu objavili članek dopisnika Katoliškega glasu o skupščini Zveze jugoslovanskih književnikov, ki je bila v Mariboru. V tem članku je bil dopisnik kritičen do nastopa tržaškega pisatelja Marka Kravosa. Katoliški glas je potem objavilo pismo M. Kravosa kakor tudi odgovor dopisnika Hotimira. Ker smo prvi članek objavili, zdi se umestno, da posredujemo tudi zagovor Kravosa in odgovor Hotimira. Ur.

Spoštovano uredništvo!

Pred približno letom dni ste se v svojem časopisu zgražali, ker moja zbirka Napisi in napisi ni mogla preko meje in v prodajo po SR Sloveniji zaradi predpisov zvezne administracije v Beogradu.

V predzadnji številki Katoliškega glasa pa me vaš dopisnik s skupščine Zveze jugoslovanskih književnikov, ki je bila v začetku junija v Mariboru, dovolj obširno in brez pomislekov opredeli za Bulatovičevega zaveznika, torej za unitarista, da sva tam nastopala dobesedno kot »duo Bulatovič-Kravos.

Vašim bralcem dolgujem nekaj pojasnil in popravkov, da ne bo zmede in še kakšnih hipotez o tem, če sem se zaradi osebnih zadreg »udinjal« uni-

tarizmu ali pa sploh igram dvojno igro.

Predvsem: stvar glede razpečevanja moje pesniške zbirke lansko jesen se je ugodno iztekla (hvala tudi vašemu listu za pozornost) in je bila knjižica v nekaj tednih razprodana.

Kar zadeva pravkar minulo skupščino Zveze jugoslovanskih književnikov in moje nastopanje pa sledeče: na njej sploh nisem nastopil. O tem se lahko vsak prepriča po strašno tankovestnih poročilih v vsem jugoslovanskem časopisju, ki kaj takega sploh ne bi spreledalo, pa tudi po uradnem zapisniku skupščine. Takih »resnic« je vaš dopisovalec nasul še več, čutim pa potrebo, da vsaj glede svoje navzočnosti, mišljenja in izjav poročilo v vašem listu popravim.

Res sem bil član delegacije slovenskega društva pisateljev, ne samo kot predstavnik zamejskega dela enotnega slovenskega duhovnega prostora, ampak da bi po potrebi z osebnim pričevanjem opozoril, da Slovenci vprašanje narodnostne ogroženosti in manjšin vsaj tako živo občutimo kot Srbi na Kosovu ali Makedonci ob delih svojega naroda v Bolgariji in Grčiji (srbska in makedonska delegacija sta namreč kar najbolj vneto zagovarjali kandidature Bulatovića za predsednika).

Kot rečeno, nastopil nisem, ker bi moje besede padle v prazno. Šlo je za osebno ekshibicijo kandidata srbskega društva in za bolj ali manj prikrit poizkus reševati probleme na jugo-slovaški, se pravi unitaristični, birokratski centralistični način. Narodnostni problemi tako sploh niso bili v ospredju pri tem nesrečnem prerivanju okrog predsednika Zveze.

Nesrečnem pravim zato, ker vsa ta publiciteta odteguje pisatelje od resničnih ustvarjalnih dilem, od pisanja trajnih in vrednih stvaritev. Tak javni ravs jih res dela »pooblaščenca ljudske vesti, v katerih vidijo ljudje svoje prave predstavnike« (kot želi vaš dopis-

nik) ne pa svobodne, neobremenjene državljane s svojim poklicem, s svojo stanovsko odgovornostjo do lastnega smisla v družbi. Kot »pooblaščenec ljudske vesti« je v Mariboru nastopal le Miodrag Bulatović, ki zato ni hotel sprejeti demokratičnega postopka volitev.

Izjave, ki mi jih vaš dopisnik pripisuje, so iztrgane in prirejane iz okrogle mize na radiu, ki smo jo ob tej priložnosti imeli v živo Tone Partljič, Sveta Lukić, srbski pisatelj, hrvaški pesnik Branko Bošnjak in jaz (in ki jo je lahko slišal le, kdor ni sledil popoldanskemu delu skupščine 3. junija). Opo-rekam jim verodostojnost, ker moje govorjenje ni moglo biti daleč od tega, kar mislim: da je namreč dobro, če ima vsakdo svojo nacionalno samozavest, pa naj bo Srb, Hrvat, Slovenec ali Italijan, Avstrijec, Madžar. Da naj vsi utrjujejo svojo zgodovinsko zavest in odnos do kulturne dediščine ter do svojih manjšin, če jih imajo: od tod pa do sproščene

Slina je zdravilna

Kadar je katera od živali ranjena, se zavleče kam, kjer ima mir, da si polize rane. Pravimo, da se ranjena žival izliže. Enako pravimo tudi za človeka, če preboli kakšno bolezen, da se je izlizal. Vse to namiguje, da je lizanje ran povezano z ozdravitvijo. In to ni samo namig, res je tako.

Kot so pokazale najnovejše študije, je v slini sesalcev posebna snov, ki pomaga pri celjenju ran. Gre za tako imenovani faktor rasti, ki povečuje število celic, potrebnih za tvorbo nove kože, ki se tvori okoli poškodbe.

Poskuse so opravili na univerzi Vanderbilt v Tennesseeju. Strokovnjakinja za celično biologijo Anne Buckley je vsadila poskusnim mišim vsadke, ki so počasi izločali snov EGF, kot strokovnjaki označujejo faktor epidermalne rasti. Ravnice, ki so jih miške imele, so se celile mnogo hitreje, kot so se celile miškam, katerim niso v bližino ran vsadili omenjene snovi. Analize so pokazale, da so v prvi skupini miši odkrili v celečih se ranah več genetske snovi, več veznega tkiva in več kolagena. EGF torej zares pospešuje celjenje ran.

A kako proces poteka, tega strokovnjaki še ne vedo povsem točno. V glavnem prevladujeta dve teoriji. Po eni naj bi snov »priklicala« celice iz drugih delov tkiva v bližino ran, po drugi pa naj bi pospešila delitev celic ob rani.

Druga teorija ima nekaj več možnosti, da bo zmagala. Poskusi so namreč pokazali, da EGF snov povzroči delitev celic, kadar so izpostavljene delovanju te snovi zunaj živega organizma, se pravi v laboratorijah. Vendar poskusov na živem organizmu še niso opravili, da bi proučili sam proces delovanja EGF. Odkrili so le, da snov zares pomaga pri celjenju ran, samo delovanje pa prej ko slej ostaja še skrivnost.

radovednosti, kako se kaj pri sosedu godi in do spoznanja, da se usoda ljudi in narodov prepleta ter da ima pri tem vsak svoj prav in svojo pravico do preživetja pač ne bi smelo biti več daleč.

Če hočemo drug ob drugem živeti, niso potrebni visoki plotovi med sosedi, ampak uhojene steze spoznavanja, spoštovanja in sodelovanja. Ko o takem govorim, me ni strah besed kot jugoslovanski ali srednjeevropski ali balkanski ali sredozemski ali južni ali zahodni ali srednji ali karsizebodi, saj jih rabim v kulturnem in civilizacijskem smislu. Le poimenujem to, kar me določa.

Še to: Vaš dopisnik verjetno ne ve veliko o Trstu, da so ga namreč določale tako srednjeevropske kot balkanske vezi, kulturne, politične in gospodarske. In da marsikateri Slovenec v Trstu te svoje zgodovinske izkušnje ne jemlje zaradi današnjih jugoslovanskih narodnostnih zadreg negativno. Tudi zato vodi lahko danes zbor srbske pravoslavne cerkve v Trstu neoporečen katolik in slovenski kulturnik Zorko Harč, kot so ga pred njim Vrabc in Venturini in drugi imenitni slovenski glasbeniki.

Ko ustvarjamo plodno sožitje s sosedi, se s tem ničemur ne odpovedujemo, prej potrjujemo. Plotove med ljudmi in narodi je treba podirati in v takem svetu uveljavljati svoje znanje in talente, svojo dedno različnost. Z zidovi po oddeliti, kar je v človeku dobrotno od tega, kar je v njem nasilniško; konjunkturne predsodke od preudarne odprtosti in demokratične strpnosti. Pa še resnico od neresnice, sicer se vse skupaj zameša in skazi.

S spoštovanjem

Marko Kravos

Odgovor Hotimira

Dragi Marko!

Res je, da nisi nastopil na skupščini! In nihče ti ne bi zameril, četudi bi. Še manj sem ti zameril, da si se skupščine pisatelj udeležil; celo vesel sem bil tvoje udeležbe.

V svojem pojasnilu veliko pišeš o tem, da bi te naj imeli za unitarista. Če bi moj sestavek pazljiveje prebral, bi ugotovil, da sem te postavil ob bok Bulatoviću samo v toliko, v kolikor izjavljaš, da se čutiš »jugoslovanskega ustvarjalca«. Pa potlej priznav verodostojnost svojih izjav ali ne. (Obstajajo magnetofonski posnetki). Vesel sem, da nisi unitarist; upal pa sem, da si slovenski in ne jugoslovanski književnik. (To, kar zdaj praviš, ko oporekaš verodostojnost mojih izjav, namreč, »da je dobro, če ima vsakdo svojo nacionalno samozavest, pa naj bo Srb, Hrvat...«; to je tisto, kar bi človek od tebe pričakoval). Tvoja izjava ob okrogli mizi je bila edini razlog, da sem se nekoliko ostreje obregnil obte.

Vesel sem, da je tvoja pesniška zbirka tudi na jugoslovan-

ski strani doživela razprodanost, saj mi je veliko do tega, da se pesniki in drugi ustvarjalci za mejo enakovredno vrednotijo po vsem skupnem slovenskem kulturnem-duhovnem prostoru in ne le, da jih spoznavamo kot eksotična ljudstva v slogu: »Tedni Slovencev iz Italije«.

Praviš, da je treba plotove med ljudmi in narodi podirati. Toda tistega »jugoslovanskega ustvarjalca«, kljub najboljši volji v to podiranje, v svojem narodnostnem zavedanju ne znam vstaviti. In tudi ne vem, kako bi to vstavil v tvoje, kot praviš, oddeljevanje dobrohotnega od nasilniškega.

In demokratična strpnost, ki jo omenjaš? Jo podpiram! Načelno! Dovoli mi pa vprašanje: Si slišal srbskega delegata na pravkar končanem 13. kongresu jugoslovanske partije, ko je dejal, da naj se Slovenci v zamejstvu brigajo sami zase, ne pa da se gre republika Slovenija nekakšni skupni kulturni-duhovni prostor?

Zaradi takih, Marko, mislim, da se moramo Slovenci znotraj in zunaj Jugoslavije najprej dovolj demokratično in idejno odprto uveljaviti v odnosu do drugih narodov. Ko nas bodo kot »skupni prostor« sprejeli drugi narodi, tisti v Jugoslaviji in drugje, pa ti ne bom zameril, če boš rekel, da si jugoslovanski ustvarjalec. Dokler pa te ne priznajo za sestavni del »slovenskega prostora«, menim, da se nimaš pravice opredeljevati kot »jugoslovanski«.

— Hotimir

NOVI GROBOVI

(Nadaljevanje s str. 1)

tam na pokopališče Vernih duš. Na mrtvaškem odru bo v sredo pop. od 2. do 4. in zv. od 7. do 9.

Rose Pakish

V soboto, 26. julija, je v Lake Shore Manor Care negovališču umrla 89 let stara Rose Pakish, rojena Novinc, vdova po l. 1969 umrlim Matthewu, mati Ruth R. Koman, 2-krat stara mati, 5-krat prastara mati, sestra Mary Hokavar Booth, Alice Sego, Anne Rossman ter že pok. Tonyja, Alberta, Felixa, Johna, Josepha, Louisa, Frances Mestek in Antoinette Kaplan. Pogreb je bil iz Grdinovega pogrebnega zavoda na Lake Shore Blvd. v torek, 29. julija, v cerkev Marije Vnebovzete in od tam na pokopališče Vernih duš.

Jennie Murray

V sredo, 23. julija, je v Euclid General bolnišnici po kratki boleznini umrla 70 let stara Jennie Murray z Oriole Ave. v Euclidu, rojena Jerse v Clevelandu, žena Jamesa, mati Lawrencea, Rogerja, Dennisa in Jamesa, 8-krat stara mati, hčerka Josepha in Mary Jerse (oba že pok.), sestra Josephine Cerjan, Emila in Johna ter že pok. Mary Kamp. Pogreb je bil iz Želetovega zavoda na E. 152 St. v cerkev sv. Viljema in od tam na pokopališče Vernih duš.

Božjepotna cerkev...

(Nadaljevanje s str. 6)

lakoti in pomanjkanju s svojimi spreobrnjenimi Huronci, pa se potem odločili, da se vrnejo skupaj z mnogimi Huronci v francosko provinco Quebec.

»Vsakoletno romanje tisočev v to cerkev ni izraz poraza, ki naj bi ga ponazarjalo uničenje misijonske postaje Ste. Marie, temveč je to način, s katerim nas Bog navdihuje, da se še z večjo pobožnostjo spominjamo teh mučencev za sveto vero.«

V pridigi se je škof spomnil tudi manj znanega diakonadomačina, ki je prvim misijonarjem-jezuitom pomagal:

»Jožef Chatawaka je bil eden prvih spreobrnjenec, kot je to potrdil že papež Janez Pavel II. Bil je eden nosilcev krščanske vere med svojimi ljudmi. Ko so bili duhovniki odsotni iz postojanke Ste. Marie, je bil Jožef tisti, ki je prevzel vso skrb in postojanko vzdrževal. V sebi je nosil krščansko poslanstvo in bil kot duhovniki razširjevalec evangelija. V teku enega leta, ko je bil on krščen, je še drugih sto sprejelo sv. vero.«

Josef's

Now Featuring
Back to School
HAIRCUTS

5235 Wilson Mills Rd., Richmond Hts., O
461-8544 — 461-8545

ZORA PIŠČANC

PASTIRICA URŠKA

Nadaljevanje

»Le naredi to, mama, zelo ti bom hvaležen. Pa nikar ne misli, da bi se ne izšolal rad in postal učen kot je naš gospod vikar. Lepo bi bilo, ko bi znal brati kot on, govoriti kot on, učiti. Pa tega ne bom zmožnik nikdar.«

Jero je zbolela trpka žalost v teh besedah.

»Ne govori tako, Jan. Več veš kot drugi ljudje.«

»Da, a prav to je v meni prebudilo željo po nadaljnjem študiju. Slutim, da je svet učenja in znanosti brezkončen in tako lep.«

»Jan, Bog te do danes ni zapustil, tudi v bodoče te ne bo. Nič ne vemo, kaj Bog namerala s tabo.«

Dvignil je obraz k njej in iz mrtvih oči sta se mu potočili dve veliki solzi.

Še ko je Jan zatipal pred hišo in sedel na klop pod ozelenelo lipo, so Jero skelele Janove solze. »Velik križ si mi naložil, Gospod,« je potožila, a v istem hipu je zaslišala v srcu odgovor in vprašanje obnem: »In kaj bi bilo, če bi tega križa ne imela?«

Zgrozila se je in pogledala za Janom na dvorišče. Še vedno je negibno sedel pod lipo in njegov resni obraz je pričal, da razmišlja. Od Piskove hiše se je odtrgala postava in se bližala njihovi hiši.

»Urška je, Bog bodi zahvaljen. Ona ga bo že znala potolažiti,« je olajšano vzdihnila Jera in spet sedla k statvi, da nadaljuje svoje delo. Enakomerni udarci so jo pomirili. Tanke niti so se spreminjale v platno, ki se je počasi daljšalo in hkrati krčilo čas Jernejevega odhoda v Ljubljano.

»Kaj ste odločili?« je nekam boječe vprašal Jernej po večerji. Jera je pogledala Jana. Čez njegov obraz je padla senca žalosti. Stisnil je ustnice, kakor da se hoče do konca boriti za svojo odločitev.

»Ne, v Ljubljano ne pojdem,« je odločno povedal, da ga je oče začudeno pogledal. Razumel je, da Jan ni več otrok.

»Te je gotovo tista punca pregovorila,« je iz Jerneja bruhnila slaba volja.

»Hočeš reči Urška? Tudi ona. Največ pa je pri tem pomagal gospod vikar. Rekel je, da je svet poln nevarnosti in Ljubljana daleč,« je mirno povedal Jan.

»A, tako torej, fajmoštri se vtikajo v moje osebne zadeve. Vedno ne moreš doma čepeti, nisi več otrok, zato boš šel.«

»Prav zato, ker nisem več otrok, lahko tudi sam odločam,« se je prvič v življenju uprl Jan.

»Bomo videli, kdo ukazuje v moji hiši,« je Jernej povzdignil glas in sina ostro pogledal.

Jan tega pogleda ni videl, videla pa ga je mati in se prestrašila.

»Nocoj ne bomo odločali. Fant je utrujen, bil je pri nauku v Solkanu in zanj pot ni lahka. Pusti ga, oče, da gre počivat.«

Jan se je dvignil in voščil lahko noč. Prožno se je po kamnitih stopnicah povzpел v gornje nadstropje. Vendar ni legel. Sedel je na skrinjo ob oknu in pustil, da mu je nočni vetrič kuštral lase. Tako je obsedel še dolgo v noč in razmišljal. Mislim pa ni prišel do konca.

V sosednji hiši se je tudi Urška zaman borila s spancem. S tesnobo je mislila na Jana. Kaj, če ga oče prisili in odpelje v Ljubljano? Poznala je njegovo jezo in trmo. Kako naj mu pomaga ona, nebojlena deklica? Mati božja bo pomagala in njene ustnice že proseče šepetajo: »Žegnana Marija, gnade polna...« Še v sanjah se ji smehlja Marija in jo blagoslavlja.

Na vasi že vsi spijo. Hiše so temne, razsvetljuje jih le lunin sij. Le pri Tkalčevih še svetijo. Plamenica gori z visokim plamenom, Jernej in Jera sta v resnem pogovoru obsedela pri mizi.

»Jernej, veš, da te imam rada, da te ljubim prav takšnega, kakršen si. In ko opazujem Jana, spoznavam, da se v njem vedno bolj prebujajo moj Jernej.« Pomolčala je in opazila prijetno začudenje na Jernejevem obrazu.

»Ali res, da je meni vedno bolj podoben?«

»Je. Ti si vedno zdama in ga ne moreš opazovati tako kot

jaz. Vedno bolj raste v odločnega moža. Rad bi se izšolal, zelo rad, to mi je danes povedal. A v njegovo srce mora priti pravi nauk. Mi smo katoličani, Jernej, kakor sta bila tvoja mati in oče. Če bi se nju ni veri odtujil, bi te še v grobu preklela. Tega ne moreš narediti, še manj siliti Jana v krivoverstvo. Trubar bi ga izšolal zase, ali ne razumeš, Jernej?«

»Nič slabega ne uči, njegov nauk je lep in za človeka dober.«

»Vajeni smo trdote tudi v veri. Lahkoten nauk bi nas pomehkužil. Bodi dosleden, Jernej, in ne sili Jana v to zmoto. Bog po pokazal drugo pot, da bo Jan prišel do svojega cilja.«

»Do kakšnega cilja?«

»Do tega, da se bo izšolal. Prosila bom gospoda vikarja, on mi bo pomagal. Verjemi, da bo to najboljše za vse. On bo našel pravo pot za našega Jana, ker ga ima zelo rad.«

»Morda imaš prav. Vedno si mi prav svetovala, zato ti zaupam. Povedal bom Trubarju, da sina nisem mogel pripraviti za tako dolgo pot. Menda bo razumel.«

»Seveda bo. A to ti povem, luteranstvo bo v naših krajih kot megla, ki se hitro razblini. Globokih korenin ne bo poglalo.«

Vasica pod Skalnico se je popolnoma umirila. Le veter je bičal golo kamenje na vrhu hriba, ki se je v mesečini bliščalo v prečudni svetlobi.

V.

Naročilo z neba

Prva pobinkoštna sobota v juniju, v Gospodovem letu 1539. Veter se je proti jutru umiril, vstal je dan, sončen in lep. Urški se je zdelo, da so še kamni zacveteli, ko sta z Janom gnala ovce proti vrhu Skalnice.

Urška je prejšnji večer zaspala v molitvi in spanec jo je pomiril, da se je zbudila sveža in notranje mirna. Janovo razpoloženje je bilo še vedno pomešano s trpkostjo in uporom nad svojo usodo.

»Sinoči sem molila zate, da bi se tvoj oče prav odločil. Vidiš, molitev pomaga,« je gostolela Urška, ko ji je Jan vse povedal. »Ne bo ti treba v Ljubljano in tega sem zelo vesela.«

»A vedno ne bo tako. Pri štirinajstih letih si drugi fantje že služijo vsakdanji kruh, jaz pa sem še vedno odvisen od staršev.«

»Končno, če hočeš, lahko dobiš delo kar doma. Mati bi te lahko naučila svoje obrti. Tkal bi platno namesto očeta in postal koristen za dom in zase.«

»Misliš, da bi bilo to mogoče?« je v dvomu že trepetalo rahlo upanje. »Še nikdar nisem na to pomislil. Govoril bom z materjo.«

»Da, le govori, mati ima veliko potrpljenje, izučila te bo, o tem sem prepričana. Sedaj pa proč s takimi mislimi in skrbmi. Jan, ko bi videl to, kar jaz sedaj gledam! Postoj-

va, da ti vse razložim. Naša vas se prebujajo, sonce je ni še popolnoma doseglo. Banjška planota pa je vsa v soncu. Bele steze se bleščijo med novim zelenjem žitnih polj in travnikov. Hiše so kot igračke. Še grad pri Sv. Petru je manj mrk. Zdi se, da okna bolj prijazno gledajo v svet. Pa ta vonj svežih trav, kako je prijeten. Na vzemi, to je ožepček, ki tako lepo diši.«

Jan je vzel iz Urškinih rok vejico dišečega ožepka in ga mel med prsti: »Prijetno diši kot vsa naša gmajna. Ne vidim je, a jo čutim. Po svoje jo gledam in sem srečen, da živim, čeravno...«

»Ne povej do konca svoje misli. Morda je tvoj svet lepši od mojega, kako bi rekla, poduhovljen, brez vsake navlake, jasen in čist kot se tudi meni danes kaže. Jan, zapojva kaj v zahvalo Bogu za ta prelepi dan, za najino zmago,« je tiše dodala in z jasnim glasom začela peti:

*So ptički veseli,
vsi božji angeli,
vsi nebeški duhovi.
Svet je Bog, tebi čast in
hvala
na večne čase. Amen.*

Tudi Jan je zapel. Potem sta pesem ponovila, enkrat, dvakrat in še in še. Urškino veselo razpoloženje je zajelo tudi njega. Ni ga več težila misel na svoje nebojleno stanje, hodil je za Urško tako gotovo, kot bi ga dvigala nevidna sila.

Že sta dospela na vrh Skalnice in sedla na priljubljeno mesto, kjer je bil najlepši razgled od zaseneženega Krna in komaj zaznavnega Triglavskega pogorja v ozadju, pa prek Banjške planote, skalnatega Sabotina in furlanske nižine, modrozeleno Soče in goriškega gradu, prav daleč tja do morja.

»So hribi še zasneženi?« je vprašal Jan.

»Še. Krn je tako bel, da ne vidim na njem niti krpice kopnega.«

»Tu pa že poletje; zgodnje

poletje in sonce tako prijetno greje, da ti prežene vso nejevoljo iz srca.«

»Tudi jaz sem danes tako vesela, da bi kar pela in molila ter hvalila Stvarnika, ki nam je ustvaril ta prelepi svet.«

(Nadaljevanje prihodni torek)

Oglašujte v Ameriški Domovini! MALI OGLASI

APARTMENT FOR RENT
4 rms. up — Remodeled and garage. Collinwood Slovenian area. No pets, no children. Call 761-8611. (57-60)

FOR RENT
Groewood Area
5 rooms, up. Call 486-7319. (57-60)

Live-in Couple
For a female residential group home. Female to do cooking and some housekeeping, male to do yard work & maintenance. Suite available. Call 751-8703 or 381-9027. (57-58)

KVALITETNA POPRAVILA
Vseh vrst garažnih vrat, odpiralcev in radijskih kontrol. Popravljamo tudi električno napeljavo in naprave. Kličite 268-0100. (X)

For Sale — Pawnee Ave.
3 bdrms. Garage. Full basement. \$48,500. Call 261-9558. (55-58)

For Sale by Owner
3 family house. St. Vitus area. Good income. 531-1799 after 6 p.m. (54-57)

Hiše barvamo zunaj in znotraj. Tapeciramo (We wallpaper). Popravljamo in delamo nove kuhinje in kopalnice ter tudi druga zidarska in mizarska dela.

Lastnik TONY KRISTAVNIK
Pokličite 423-4444 ali 729-1023 (X)

Attention All Brides

The American Home Publishing Co. offers a complete line of Wedding Invitations and Accessories for the bride-to-be. Several books are available to choose from and all at a 20% discount for Ameriška Domovina subscribers.

Shop around and compare prices. You will agree the American Home offers the BEST IN QUALITY AND PRICES.

6117 St. Clair Ave.
Cleveland, OH 44103
Tel. 361-4088

TARGET A CAREER, VOLUNTEER!

FILL UP
SOME OF YOUR
SUMMER FREE TIME
VOLUNTEER. WE HAVE
A VARIETY OF
ACTIVITIES TO OFFER.

THE SLOVENE HOME for the AGED
18621 NEFF RD.
CLEVELAND, OHIO 44119
486-0268